RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 102.556 van 16 januari 2002
in de zaak A. 87.270/VII-19.621

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Angolese nationaliteit, op 13 oktober 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 20 januari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 september 1999;

Gelet op het arrest nr. 89.054 van 20 juli 2000 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de genoemde bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 26 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. BRUYNINCKX, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 7 november 1998 en verklaarde zich op 13 november 1998 vluchteling.

1.2. Op 20 januari 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 9 september 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

> "Betrokkene werd verhoord op 17 augustus 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Portugese taal machtig is.
>
> Betrokkene die stelde de Angolese nationaliteit te bezitten, verklaarde dat haar echtgenoot, V. J., lid zou zijn geweest van het "FLEC-FAC" (Frente de Libertaçoa De Enclivende de Cabinda - Forças Armadas De Cabinda (sic)) in de sectie Luta Continua, Tchiowa. Betrokkene zou zelf geen politieke activiteiten hebben uitgeoefend. Op 25 juli 1998 zouden de militairen van de "MPLA" (Movimento Popular De Libertaçao De Angola) de woning vanbetrokkene zijn binnengedrongen. Betrokkenes echtgenoot zou onmiddellijk zijn neergeschoten. Betrokkene zou met haar twee kinderen onopgemerkt door het raam zijn ontkomen en naar de woning van haar buurvrouw, Angela, zijn gevlucht. De militairen zouden betrokkenes woning hebben doorzocht. Op 27 juli 1998 zouden betrokkene en haar vier kinderen vanuit Tchiowa - met de hulp van een handelaarster M. - naar Kinshasa (Democratische Republiek Congo) zijn gevlucht, alwaar ze op 31 juli 1998 zouden zijn aangekomen. Betrokkene zou zich onveilig hebben gevoeld in Kinshasa. Op 6 november 1998 zouden betrokkene en haar jongste zoon, L., vanuit Kinshasa - onder begeleiding van een man, T. genaamd - per vliegtuig rechtstreeks naar België zijn gereisd alwaar ze 's anderendaags zouden zijn aangekomen. Betrokkene vroeg op 7 november 1998 asiel aan in België. Betrokkenes minderjarige zoon, C.£ V., zou op 1 mei 1999 zijn aangekomen.

Vooreerst blijkt uit het verhoor door het Commissariaat-generaal, dat betrokkene een aantal vragen met betrekking tot Tchiowa en Cabinda niet kan beantwoorden (hoewel zij beweert sedert 1990 in Cabinda te hebben gewoond).
Zo kan zij de verschillende in Cabinda voorkomende etnieën niet volledig opnoemen, noch hun regio van origine juist situeren op het Cabindese grondgebied; heeft zij nog nooit van de Cabindese steden Buco-Zau, Belize en Necuto gehoord; kent zij de naam van de actuele vice-gouverneur van Cabinda niet en is zij niet in staat Tchiowa en Cabinda te situeren (cfr. Algemene geografische kaart waar het Commissariaat-generaal over beschikt en voz-portucalense.pt/97-julho30/eclesi.htm, internet). Opmerkelijk is bovendien dat de door betrokkene voorgelegde kopie van een identiteitskaart van Angola met nummer 2016051, afgeleverd op 14 januari 1992) een adres in Luanda vermeldt, terwijl betrokkene tijdens het verhoor in dringend beroep door het commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaart sedert 1990 in Tchiowa (Cabinda) te hebben gewoond.

Bovendien vertonen betrokkenes verklaringen een aantal ernstige tegenstrijdigheden en hiaten, die de geloofwaardigheid ervan aanzienlijk ondermijnen. Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verhoor van 3 december 1998, punten 11, 31 en 32) dat haar geboorte- en woonplaats Nogui in de Angolese provincie Cabinda zou zijn gelegen, terwijl ze tijdens het verhoor in dringend beroep door het Commissariaat-generaal Nogui in de Angolese provincie Zaïre situeert en Tchiowa (Cabinda) als haar woonplaats opgeeft. In dit verband is het overigens merkwaardig dat betrokkene in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (dd. 17 februari 1999, punt 13) verklaarde vanaf haar geboorte tot haar vlucht uit Angola op 27 juli 1998 in Cabinda te hebben gewoond. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde betrokkene dat de agenten van de MPLA op 25 juli 1998 bij haar thuis in Nogui kwamen en haar man ombrachten, terwijl ze tijdens het verhoor in dringend beroep beweert dat de militairen van de MPLA haar woning in Tchiowa binnendrongen en haar echtgenoot neerschoten. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat ze die dag werd geslagen door de militairen, terwijl ze tijdens het verhoor in dringend beroep stelt dat de militairen haar toen niet hebben gezien en zij onopgemerkt met haar kinderen door het raam kon ontsnappen. In dit verband is het opmerkelijk dat in het verzoekschrift van Meester Vrijens tot instelling van een dringend beroep (dd. 25 januari 1999) zelfs wordt vermeld dat betrokkene op 25 juli 1998 werd aangehouden en daarbij zwaar werd mishandeld, terwijl betrokkene van deze essentiële feiten in het geheel geen melding maakte tijdens het verhoor in dringend beroep door het Commissaris-generaal. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokken 3000$ aan Meije te hebben betaald om haar vertrek uit het land te kunnen regelen, terwijl ze tijdens het verhoor in dringend beroep door het Commissariaat-generaal stelt 4000$ te hebben betaald.

Voorgaande opmerkingen laten niet toe nog langer geloof te hechten aan betrokkenes verklaringen, en plaatsen (de motieven voor) haar asielaanvraag volkomen op de helling.

Verder zijn betrokkenes verklaringen omtrent de activiteiten van haar echtgenoot binnen het FLEC-FAC uitermate vaag. Betrokkene kan geen details verschaffen omtrent de aard van de activiteiten of de functie van haar echtgenoot binnen het FLEC-FAC, noch omtrent de collega-partijgenoten waarmee haar echtgenoot zou hebben samengewerkt.
Betrokkene blijkt niet in het bezit te zijn van enig ander document dat een controle van haar reisweg mogelijk zou kunnen maken.

Tenslotte brengt het verzoekschrift van Mr. Vrijens tot instelling van een dringend beroep geen ander element naar voor dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de

verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 20 januari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat het beroep te haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij in haar brief van 3 oktober 2001 verklaard heeft in alle voor de Raad van State hangende zaken afstand te doen van deze "exceptie";

2.2. Overwegende dat de minister van Binnenlandse Zaken opwerpt dat het verzoekschrift geen ontvankelijke middelen bevat; dat, zoals hierna uit de bespreking van de middelen mag blijken, deze exceptie ongegrond is;

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging, doordat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing stelt dat de verzoekende partij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal een aantal vragen met betrekking tot Tchiowa en Cabinda niet kon beantwoorden, terwijl de verzoekende partij de meerderheid van deze vragen heeft beantwoord, dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten rekening te houden met, enerzijds, het "kwasi analfabetisme" van de verzoekende partij, en anderzijds, haar afkomst uit Luanda, en met de omstandigheid dat zij pas in 1990 verhuisde naar Cabinda, dat evenwel, gezien de twijfel omtrent haar nationaliteit en identiteit enkel een taaldeskundige en/of een uitgebreid deskundig wetenschappelijk onderzoek een onomkeerbaar uitsluitsel kan geven omtrent haar identiteit, dat voorts dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal nooit geconfronteerd is met de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden en opmerkingen, dat immers door de verzoekende partij een verklaring kan gegeven worden voor de aangehaalde tegenstrijdigheden en opmerkingen, dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat de verzoekende partij tijdens het verhoor verklaarde sedert 1990 in Tchiowa te wonen, terwijl zij een identiteitskaart met een adres in Luanda neerlegt, dat de verzoekende partij dienaangaande opmerkt dat de Angolese identiteitskaarten in Luanda afgeleverd worden, dat de bestreden beslissing stelt dat de verklaringen van de verzoekende partij omtrent de politieke activiteiten van haar echtgenoot uitermate vaag zijn, terwijl haar voormalige echtgenoot zelf

ten aanzien van haar uitermate vaag over zijn activiteiten was en de grootste geheimhouding aan de dag legde, dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve in zijn beslissing niet kon stellen dat de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij ondermijnd wordt door haar vage verklaringen omtrent de activiteiten van haar echtgenoot binnen het FLEC-FAC;

3.1.2. Overwegende dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet de minister van Binnenlandse Zaken de bevoegdheid toekent in bepaalde omstandigheden bepaalde vreemdelingen die zich vluchteling hebben verklaard, al dan niet toe te laten in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen krachtens de artikelen 63/2 en 63/3 van de Vreemdelingenwet deze beslissing na dringend beroep kan bevestigen; dat in casu de commissaris-generaal de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken heeft bevestigd; dat de verzoekende partij echter niet aantoont op welke manier de bestreden beslissing welk onderdeel van artikel 52 zou hebben geschonden; dat het middel niet de voldoende duidelijke omschrijving van de vermeende overtreden rechtsregel bevat noch voldoende duidelijk de wijze omschrijft waarop de bestreden handeling die regel zou hebben geschonden; dat dit onderdeel van het middel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden en niet ontvankelijk is;

3.1.3. Overwegende dat de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van die beslissing op uitgebreide wijze én uiterst gedetailleerd de verklaringen die de verzoekende partij tijdens de diverse verhoren in het kader van de asielprocedure heeft afgelegd, uiteenzet; dat vervolgens de bevindingen worden weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen; dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de verschillende etnieën van Cabinda niet volledig kan opnoemen, noch hun regio van origine juist kan situeren op het Cabindese grondgebied; dat de verzoekende partij nog nooit heeft gehoord van de Cabindese steden Buco-Zau, Belize en Necuto; dat de verzoekende partij Tchiowa niet kan situeren (noord of zuid) in Cabinda en dat de verzoekende partij de actuele vice-gouverneur van Cabinda niet kent; dat van de verzoekende partij, ondanks haar lage scholingsgraad, mag worden verwacht dat zij kan antwoorden op eenvoudige vragen betreffende het land van herkomst en haar omgeving, zoals omliggende dorpen en steden;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen elke aanvraag individueel beoordeelt, rekening houdend met alle elementen van het dossier en met de situatie van het land van herkomst; dat uit het administratief dossier

blijkt dat de door de verzoekende partij voorgelegde kopie van een identiteitskaart van Angola met nummer 2016051 een adres in Luanda vermeldt; dat de verzoekende partij nochtans bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zij sinds 1990 in Tchiowa woonde en daarvoor in Luanda; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in alle redelijkheid kon overwegen dat het merkwaardig is dat op de identiteitskaart een adres in Luanda wordt vermeld en niet het adres te Tchiowa waar de verzoekende partij beweerde te wonen; dat de verzoekende partij die anomalie verklaart door het feit dat de Angolese identiteitskaarten in Luanda worden afgeleverd;

Overwegende dat wanneer de feiten omtrent haar nationaliteit en identiteit vatbaar zijn voor directe, eenvoudige constatatie door de overheid er geen reden is deze te onderwerpen aan een taalkundig en/of uitgebreid wetenschappelijk onderzoek;

Overwegende dat de verzoekende partij verder niet in het bezit is van enig ander identiteits- of reisdocument; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag derhalve dient te onderzoeken aan de hand van de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen; dat de verzoekende partij in verband met de vastgestelde tegenstrijdigheden betoogt dat ze deze kan verklaren zonder dit in concreto aan te tonen; dat een onderdeel van een middel dat op zulk een summiere wijze is ontwikkeld de Raad van State niet toelaat zijn wettigheidscontrole uit te oefenen; dat de bestreden beslissing overweegt dat de verklaringen van de verzoekende partij omtrent het lidmaatschap van wijlen haar echtgenoot bij de FLEC-FAC vaag is; dat uit het verhoorverslag van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat de verzoekende partij geen duidelijke functieomschrijving kan geven, dat zij geen details kan verschaffen omtrent de aard van zijn activiteiten en enkel de voornamen kent van enkele collega-partijgenoten, zonder te weten welke functie zij hebben binnen de FLEC-FAC; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit enkel vaststelt in de bestreden beslissing; dat de verzoekende partij bovendien zelf verklaart dat haar echtgenoot uitermate vaag deed over zijn activiteiten; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de hand van deze vaststellingen ten slotte concludeert dat de asielaanvraag van betrokkene bedrieglijk is; dat bijgevolg dient te worden besloten dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat deze de bestreden beslissing blijken te kunnen dragen en derhalve afdoende en deugdelijk zijn; dat de bestreden beslissing afdoende en zorgvuldig gemotiveerd is;

3.1.4. Overwegende dat de stelling van de verzoekende partij, dat de commissaris-generaal in casu onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan, niet kan worden bijgevallen; dat het oordeel van de commissaris-generaal om de asielaanvraag van de

verzoekende partij als bedrieglijk en kennelijk ongegrond te bestempelen niet kennelijk onredelijk is, gelet op de feitelijke gegevens van het dossier;

3.1.5. Overwegende dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op de procedure bij de commissaris-generaal; dat het hier immers gaat om een administratieve en niet om een jurisdictionele procedure; dat dit onderdeel van het middel dan ook niet dienstig kan worden ingeroepen; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending aanvoert van het artikel 1, (A) 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van het artikel 52 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsverplichting, doordat de verzoekende partij in haar land wegens de politieke activiteiten van haar voormalige echtgenoot (lid van het FLEC-FAC) door het MPLA, regeringspartij, wordt vervolgd, dat haar echtgenoot reeds door het MPLA werd doodgeschoten en dat de verzoekende partij hetzelfde lot te wachten staat, dat deze feiten, die de kern vormen van het asielrelaas van de verzoekende partij, op geen enkel ogenblik werden beoordeeld, dat haar vrees bevestigd wordt door de mensenrechtenrapporten, dat uit het "U.S. Department of State Angola Country Report on Human Rights Practises for 1998" blijkt dat in Angola nog steeds een burgeroorlog gaande is, dat de mensenrechten en meer specifiek de rechten van oppositieleden in Angola massaal geschonden worden;

3.2.2. Overwegende dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon besluiten dat de asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat bovendien het louter inroepen van algemene teksten over de situatie van het land van herkomst niet voldoende is; dat bovendien de vrees voor vervolging in concreto dient aangetoond te worden door de verzoekende partij; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op 347 euro en 5 cent, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien januari tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

L. JOLIE. **E. BREWAEYS.**